

I

De hitte in de jungle was zo drukkend dat het was alsof je door een dik, warm bad zwom terwijl je alleen maar ergens stond. Die drukkende hitte kon je bijna ruiken en voelen en aanraken, maar toch verdrongen de mannen zich om haar te kunnen zien, om dichterbij te komen, om meer dan alleen een glimp op te vangen. Ze zaten dicht op elkaar gepakt, schouder aan schouder, in kleermakerszit op de grond. Vooraan, helemaal vooraan, hadden ze vouwstoelen, maar die waren uren geleden allemaal al bezet. De mannen zaten hier al sinds zons-
ondergang in de hitte te zweten en te wachten. Het leek alsof ze hier al honderd jaar in de dichte jungle van Guadalcanal zaten, maar het kon hun geen moer schelen. Ze zouden desnoods een half leven op haar hebben gewacht. Zij symboliseerde alles voor hen: hun moeder, zuster, echtgenote, vriendin die ze achter hadden moeten laten. Het leek wel alsof ze als katten zaten te spinnen terwijl ze daar zaten te praten en te drinken, terwijl de zweetdruppels over hun rug liepen. Hun gezichten glinsterden, hun haren waren vochtig, hun uniformen plakten aan hun huid. Ze waren allemaal nog zo jong, kinderen bijna nog, en tegelijkertijd geen kinderen meer. Ze waren mannen.

In 1943 waren ze hier langer dan hun lief was, en iedereen vroeg zich af wanneer de oorlog afgelopen zou zijn, en of er ooit wel een einde aan zou komen. Maar vanavond dacht niemand aan de oorlog, daar hoefden alleen de mannen die wacht hielden zich druk om te maken. En veel mannen die hier waren, hadden hun wacht geruild met iemand anders en daar heel wat voor over gehad: van chocoladerepen en sigaretten tot geld, alles hadden ze ervoor over om Faye Price te zien.

Toen de band begon te spelen, was het wat minder drukkend geworden maar het was nog wel lekker warm. De mannen voelden iets in hun lichaam wat ze lange tijd niet meer hadden gevoeld: niet alleen de honger naar haar, maar iets diepers, iets zachters, iets waar ze bang van zouden worden als ze het te lang zouden voelen. Het eerste begin daarvan voelden ze nu, terwijl ze zaten te wachten en er een klarinet begon te spelen. Ze voelden de muziek tot diep in hun buik, het deed bijna zeer, en iedereen hield zijn adem in en zat doodstil. Het podium was nog donker, maar ineens zagen ze haar, of meenden ze haar te zien, in de verte, je kon het onmogelijk zeker weten want je zag alleen een spot die naar haar op zoek was. Die spot vond haar voeten, en ineens was er een zilveren flits, een vonkenregen ver weg, als vallende sterren aan een zomerse avondhemel. Daar stond ze voor hen op het podium. Een verblindende schoonheid in een jurk van zilverlamé. Er klonk een duidelijk hoorbare zucht uit het publiek: een zucht van verlangen, van extase en van verdriet. Haar huid was als heel lichtroze fluweel in die schitterende zilveren jurk, haar lange, blonde haar had bijna de kleur van rijpe perziken. Ze droeg het los. Haar ogen schitterden, haar mond glimlachte, en ze stak haar handen onder het zingen naar hen uit. Haar stem was dieper dan die van elke andere vrouw die ze zich herinnerden. En ze was mooier dan wie dan ook. Ze bewoog, en de jurk toonde de eindeloos zachte huid van haar perfecte dijbeen.

'O, God...' kreunde iemand ergens in de achterste rijen, en honderden jongens om hem heen begonnen te lachen.

Het was wat ze allemaal voor haar voelden, al jaren. Ze hadden het eerst niet willen geloven toen ze hadden gehoord dat zij een show voor hen kwam geven. Zulke shows gaf ze al een tijdje over de hele wereld: in de Stille Zuidzee, in Europa, in de Verenigde Staten. Na Pearl Harbor had ze het gevoel gekregen dat ze dit aan haar strijdende landgenoten verplicht was en nu gaf ze al meer dan een jaar lang af en toe een voorstelling voor duizenden soldaten. Een tijdje geleden was ze ermee gestopt voor de opnames van een film, maar daarna was ze weer op pad gegaan en vanavond was ze hier, bij hen.

Haar stem klonk een beetje treurig af en toe, en op de voorste rij konden de mannen een ader in haar hals zien kloppen. Ze was levend, ze was zo menselijk, en als ze naar haar omhoog zouden reiken op het provisorische podium, zouden ze haar kunnen aanraken, haar kunnen voelen, haar huid kunnen ruiken. Ze konden hun ogen niet van haar afhouden. Ze leek elke man onder het zingen in de ogen te kijken. Faye Price stelde niemand teleur.

Op drieëntwintigjarige leeftijd was Faye Price al een legende in Hollywood. Ze had haar eerste film gemaakt toen ze negentien was en vanaf dat moment was haar carrière stormachtig verlopen. Ze was een mooie, opvallende vrouw en ze was heel goed in wat ze deed. Ze had een stem die kon klinken als gesmolten lava en vloeibaar goud, haar haar glansde als een gouden zonsondergang, haar groene ogen schitterden als smaragden in een roomwit gezicht. Maar toch waren het niet haar gelaatstrekken of haar stem die de wereld betoverden, niet haar huid, haar lange, slanke gestalte die in tegenspraak leek met haar ronde heupen en haar volle borsten, nee, het was de warmte die uit haar binnenste straalde, de schittering in haar ogen, de lach in haar stem als ze niet zong. Ze was

een vrouw, in de beste en puurste betekenis van het woord. Ze was een vrouw tot wie mannen zich aangetrokken voelden, waar vrouwen graag naar keken, waar kinderen dol op waren. Zij was uit hetzelfde hout gesneden als droomprinsessen. Faye was na haar eindexamen uit een klein stadje in Pennsylvania vertrokken en naar New York gegaan, waar ze model geworden was. Binnen een halfjaar verdiende ze meer dan alle andere modellen in de stad. Alle fotografen waren dol op haar, haar gezicht stond op de voorpagina's van alle grote tijdschriften van het land. Maar aan haar vrienden vertelde ze in vertrouwen dat ze zich verveelde. Ze hoefde zo weinig te doen, zei ze. Ze hoefde daar eigenlijk alleen maar te staan. Ze probeerde het uit te leggen, maar dan keken de andere meisjes haar aan alsof ze gek was. Maar er waren twee mannen die dat gevoel wel herkenden. Dat was de man die later haar agent zou worden, en Sam Warman, de producer, die in de gaten had dat hij op een goudmijn was gestuit. Hij had foto's van haar gezien op de covers van tijdschriften, en hoewel hij haar heel mooi vond, beseftte hij pas toen hij haar ontmoette hoe fantastisch ze was. Haar manier van lopen, de manier waarop ze hem onder het praten aankeek, haar stem; hij wist meteen dat dit niet een vrouw was die eropuit was om meteen de koffer in te duiken. Ze was nergens op uit, in ieder geval niet op iets wat ze niet zelf kon bereiken. Dat voelde Sam instinctief aan. En alles wat Abe, haar agent, over haar had gezegd, klopte: ze was fantastisch. Uniek. Een ster. Wat Faye Price wilde, wilde ze met heel haar hart. Ze wilde uitdaging, ze wilde hard werken, ze wilde alles proberen wat ze haar wilden laten doen. En die kans gaf hij haar. Abe kon hem daar gemakkelijk toe overhalen. Sam nam haar mee naar Hollywood en gaf haar een rol in een film. Het was maar een kleine en niet erg veeleisende rol, maar op de een of andere manier wist ze het voor elkaar te krijgen om er echt alles uit te halen, wat

niet alleen goed was voor haar, maar ook voor de film. De rol was klein maar gedurfd, en Faye Price speelde hem met een glans die het publiek de adem benam. Ze had iets magisch: ze was half meisje, half vrouw; ze was soms een elfje maar dan weer een betoverende verleidster; ze maakte gebruik van het volledige scala van menselijke emoties, soms alleen door haar expressieve gezicht en haar fantastische groene ogen. Op basis van die rol werd ze voor nog twee films gevraagd en met haar vierde film won ze een Oscar. Vier jaar na haar eerste rol had ze al zeven films op haar naam staan, en in haar vijfde film had Hollywood ontdekt dat ze ook nog kon zingen. Dat was wat ze nu deed: ze zong voor soldaten over de hele wereld, hartstochtelijk, net zoals alles wat ze deed. Faye Price was geen halfslachtig iemand, en met haar drieëntwintig jaar was ze ook zeker geen meisje meer. Ze was echt op-en-top vrouw. En de mannen die naar haar keken terwijl ze op het podium stond, zagen dat natuurlijk ook. Als je naar Faye Price keek, als je haar hoorde zingen, haar zag bewegen, dan wist je dat je keek naar wat God had bedoeld toen hij de vrouw schiep. De ultieme vrouw was ze, en alle mannen die vanavond naar haar keken, verlangden ernaar om haar even aan te raken, om even in haar armen te zijn, hun lippen zacht op de hare te drukken, hun hand door haar zijdezachte blonde haar te laten glijden. Ze wilden haar adem tegen hun schouder voelen, ze wilden haar zacht horen kreunen. Een van de jongens in het publiek kreunde plotseling: zijn vrienden lachten hem uit, maar dat kon hem niets schelen.

‘Allemachtig, wat een fantastische meid!’ De ogen van de jongen glommen als die van een kind in een speelgoedwinkel, en de mannen om hem heen lachten nog harder. Heel lang zaten ze ademloos en zwijgend te kijken, maar na een halfuur hielden ze het niet meer uit. Ze begonnen te schreeuwen, te joelen, te fluiten. En na het laatste liedje schreeuwden ze zó

hard en zó lang dat ze nog vijf of zes toegiften gaf. Ze konden het niet zien, maar toen Faye Price van het podium stapte, stonden de tranen in haar ogen. Het was maar zo'n kleine moeite voor haar: een paar liedjes, een zilveren jurk, een ontbloot dijbeen, haar vrouwelijkheid die ze in die warme tropen-nacht deelde met duizenden mannen, achtduizend kilometer van huis. En wie wist hoeveel van hen ooit nog thuis zouden komen? Die gedachte deed haar pijn in haar hart. Dat was de reden waarom ze hier kwam, waarom ze dit voor hen wilde doen. En in al die maanden dat ze dit deed, werd ze een verleidelijker vrouw dan ze thuis ooit was geweest. Ze zou nog liever doodgaan dan in Los Angeles een jurk aantrekken met een split tot bijna aan haar kruis, maar als ze dat hier van haar verlangden, en dat was duidelijk het geval, dan zag ze daar geen kwaad in. Het kon toch geen kwaad die mannen wat plezier te geven vanaf het veilige podium waar ze op stond?

'Mevrouw Price?' Ze draaide zich om toen een adjudant van de commandant haar aansprak terwijl ze van het podium kwam. Er werd nog steeds heel hard geschreeuwd, dus ze kon de man nauwelijks verstaan.

'Ja?' Ze keek opgetogen en afgeleid. Haar gezicht en haar borst waren nat van het zweet. De adjudant vond haar de mooiste vrouw die hij ooit had gezien. Ze was niet alleen erg mooi, maar ze gaf je het verlangen om je hand uit te steken en haar aan te raken, haar vast te houden; ze straalde iets uit wat hij nog nooit eerder had gezien, in ieder geval niet van zo nabij. Een soort magie vermengd met glamour, een sensualiteit die maakte dat je haar wilde kussen, zelfs zonder de moeite te nemen haar te vragen hoe ze heette. Ze stond op het punt zich weer om te draaien en terug te gaan naar de mannen die om haar smeekten, maar instinctief pakte hij haar vast bij haar arm. Hij voelde zijn hart sneller kloppen, maar meteen beseftte hij dat hij zich vreselijk aanstelde. Dit was belachelijk.

Want wat was ze nou helemaal? Een doodgewoon filmsterretje, een opgetutte diva. Misschien maakte ze alleen zoveel indruk omdat ze beter was in haar vak dan alle anderen. Het was toch allemaal nep, of niet? Maar hij wist dat dat niet zo was toen hij haar in de ogen keek en ze naar hem lachte. Er was helemaal niets nep aan de vrouw die voor hem stond. Ze was gewoon wie ze was. 'Ik moet weer terug,' zei ze, duidelijk articulerend zodat hij haar ondanks het lawaai kon verstaan. Hij knikte en schreeuwde tegen haar: 'De commandant wil graag met u dineren!'

'O, bedankt!' Haar ogen lieten hem los voordat ze wegliep en de mannen nog een extra halfuur gunde. Nu zong ze een paar grappige liedjes voor hen, waaronder twee nummers waar ze zelf aan mee moesten doen. Tot slot zong ze een ballade waarbij ze allemaal tranen in hun ogen kregen. En toen ze wegging, wierp ze hun een blik toe die voor ieder van hen bestemd leek, als een nachtkus van hun moeder, of hun echtgenote, hun vriendinnetje thuis. 'Tot ziens, jongens, God zegene jullie...' Haar stem klonk hees en het lawaai stierf weg. Bijna niemand zei iets toen ze opstonden en rustig weggingen. Haar woorden bleven nog uren in hun gedachten. Ze hadden geschreeuwd en geklapt, maar nu ze weg was wilden ze naar bed om aan haar te denken, met haar liedjes in hun hoofd. Ze dachten aan haar gezicht, haar armen, haar benen, de mond die hen leek te kussen, uitbarstte in een lach maar dan weer serieus werd. Allemaal herinnerden ze zich de blik in haar ogen toen ze hen verliet. Die zou nog maanden bij hen blijven. Het was alles wat ze nog hadden. En Faye wist dat. Het was haar geschenk aan hen.

'Wat een vrouw.' Dat werd gezegd door een sergeant, en het was eigenlijk niets voor hem om zoiets te zeggen. Toch verbaasde niemand zich erover. Faye Price bracht in iedereen iets bijzonders naar boven. Hun hart en ziel, hun hoop.

‘Ja, zeg dat wel...’ Duizenden mannen die haar gezien hadden waren het met hem eens. En de mannen die er niet bij hadden kunnen zijn, die op wacht hadden moeten staan, probeerden te doen alsof ze het niet erg vonden. Maar uiteindelijk hoefde dat niet. Haar verzoek was heel ongebruikelijk, maar werd wel snel ingewilligd. De commandant was duidelijk verast toen ze het hem vroeg. Hij gaf zijn adjudant opdracht om haar te begeleiden. Haar verzoek was om rondgeleid te mogen worden op de basis zodat ze de mannen kon ontmoeten die dienst hadden die avond. Tegen middernacht had ze hun allemaal de hand geschud. De mannen die haar optreden hadden gemist, hadden haar dus persoonlijk ontmoet, ze hadden recht in die ongelofelijk mooie groene ogen van haar kunnen kijken, ze hadden de sterke, koele hand gevoeld die ze naar hen had uitgestoken. En uiteindelijk had iedereen zich bijzonder gevoeld, degenen die haar optreden hadden bijgewoond, en degenen naar wie ze zelf toe was gekomen. Ineens hadden sommigen spijt dat ze zelf geen dienst hadden gehad, zodat ze haar dan ook van dichtbij hadden gezien. Maar uiteindelijk was iedereen toch blij. En om half één wendde ze zich tot de jonge adjudant die haar had rondgeleid op de basis. Ze zag iets warms en vriendelijks in zijn ogen. Zo had hij eerst niet naar haar gekeken. Maar langzamerhand had ze hem voor zich ingenomen, net zoals ze dat bij iedereen deed. Hij wilde daar de hele avond al iets over tegen haar zeggen, maar het geschikte moment was er nooit voor gekomen. In het begin was hij erg sceptisch geweest over haar, die koele Faye Price uit Hollywood. Wie dacht ze wel dat ze was, om hier een beetje de ster te komen spelen voor de mannen van Guadalcanal? Ze hadden al genoeg meegemaakt, ze hadden genoeg gezien. Ze hadden Midway en de Koraalzee overleefd, en de afschuwelijke zeeslagen die nodig waren geweest om Guadalcanal te overwinnen en te behouden. Wat wist zij er nou van, dacht Ward Thayer

bij zichzelf toen hij haar voor het eerst zag. Maar na een paar uur aan haar zijde, was hij daar anders over gaan denken. Het kon haar wel iets schelen. Heel veel zelfs. Dat zag hij in haar ogen. En als je zag hoe ze keek naar al die mannen, zich nauwelijks bewust van haar eigen charmes, en hun iets gaf wat ze zelden eerder hadden meegemaakt, dan voelde je vanzelf ook veel sympathie voor haar. Haar warmte en haar compassie versterkten haar ongelofelijke seksuele aantrekkingskracht. De jonge officier wilde haar wel duizend dingen vragen, maar ze scheen hem pas op te merken toen de rondleiding afgelopen was. Ze keek hem aan met een wat vermoeid glimlachje op haar gezicht. Heel even wilde hij haar hand vastpakken, al was het maar om te voelen of ze wel echt was. Hij wilde haar troosten. Ze had een lange, zware avond achter de rug. Zelf had hij ook een zware tijd achter de rug, maar die had heel wat langer geduurd: twee jaar zelfs.

‘Denk je dat de commandant het me ooit zal kunnen vergeven dat ik vanavond niet met hem heb gedineerd?’ Ze glimlachte vermoeid.

‘Ik denk dat het zijn hart gebroken heeft, maar hij overleeft het wel.’ Maar de luitenant wist dat de commandant plotseeling een geheime spoedvergadering had met de twee generaals die vanavond per helikopter op de basis waren aangekomen. Hij zou dus toch niet met Faye hebben kunnen dineren. ‘Ik denk dat hij u heel dankbaar is voor wat u voor zijn mannen hebt gedaan.’

‘Voor mij betekent het ook veel,’ zei ze zacht. Ze ging op een groot, wit rotsblok zitten in de zwoele avondlucht en keek hem aan. Haar ogen waren zo betoverend mooi dat hij een vreemd gevoel in zijn buik kreeg als hij erin keek. Het deed bijna pijn om naar haar te kijken en ze bracht gevoelens in hem naar boven die hij eigenlijk achter zich had willen laten in de Verenigde Staten. Daar was hier geen plaats voor, geen

tijd, en er was niemand om die gevoelens op te richten. Hier was alleen dood en verdriet en ellende, woede soms. Toch waren de zachtere emoties nu te pijnlijk, en dus keek hij opzij. Hij was een lange, knappe, blonde man met brede schouders en diepbloauwe ogen, maar nu zag ze alleen zijn brede schouders en het stroblonde haar. Iets aan hem deed haar verlangen hem aan te raken. Wat was er hier toch veel pijn, en ze waren allemaal zo eenzaam en verdrietig en jong. Toch kwamen ze met een beetje aandacht en liefde tot leven, lachten ze weer, en zongen... Dat was wat ze zo fijn vond aan deze tournees, hoe vermoeiend ze ook waren. Het was alsof ze nieuw leven in deze mannen kon blazen, zelfs in deze jonge luitenant, die zo lang en trots was. Hij keek haar weer aan. Ze merkte aan hem dat hij zich van haar probeerde af te sluiten, ongetwijfeld omdat hij zijn gevoelens niet wilde toelaten, maar dat dat toch niet helemaal lukte. 'Weet je,' zei ze lachend, 'we zijn al de hele avond samen en nu weet ik nog steeds niet hoe je heet.' Ze wist alleen zijn rang, maar ze waren niet aan elkaar voorgesteld.

'Thayer. Ward Thayer.' Die naam kwam haar vaag bekend voor, maar ze wist niet meer waarvan, en dat kon haar ook niet schelen. Hij lachte naar haar, met een wat spottende blik in zijn ogen. Hij had het afgelopen jaar zoveel meegemaakt, en dat was goed aan hem te merken. 'Heb je trek, mevrouw Price? Je bent vast uitgehongerd.' Ze had een lang optreden achter de rug en daarna nog een rondleiding van bijna drie uur over de basis. Ze knikte, met een verlegen lachje.

'Ja. Kunnen we niet bij de commandant aankloppen en vragen of er nog iets over is?' Ze moesten er allebei om lachen.

'Ik denk dat ik ergens nog wel iets voor je kan opduiken.' Hij keek op zijn horloge, terwijl zij naar hem keek. Wat was dat toch met deze man? Iets aan hem maakte dat ze aan hem wilde vragen wie hij werkelijk was. Ze wilde meer over hem te

weten komen. Hij had iets mysterieus en dat intrigeerde haar. Maar nu lachte hij weer naar haar, en leek hij ineens weer heel jong. 'Zou je erg beledigd zijn als we naar de keuken gingen? Ik denk dat we daar nog wel iets te eten kunnen krijgen.'

Ze stak haar hand met een charmant gebaar op. 'Een broodje zou ook al geweldig zijn.'

'Laten we maar eens gaan kijken.' Ze liepen terug naar zijn jeep en reden snel naar de lange legertent waar het eten van de mannen bereid werd. Twintig minuten later zat ze aan een lange tafel achter een bord dampende hutspot. Het was niet iets wat ze zelf zou hebben uitgekozen op een warme avond in de jungle, maar ze had zo'n honger en het was zo'n lange avond geweest, dat de warme prak haar toch heel goed smaakte. Ward Thayer nam zelf ook een bord. 'Ik heb het gevoel dat we net een schoolfeest achter de rug hebben,' zei hij lachend. 'Wij gingen daarna altijd om een uur of vijf 's ochtends ontbijten, jullie ook?'

Faye moest lachen en dacht terug aan de middernachtelijke schranspartijen na de schoolfeesten van vroeger. 'Ja, alleen namen wij dan nooit hutspot.' Ze bekeek hem nog eens goed. Hij had prachtige blauwe ogen. 'Ik ben blij dat je erom kunt lachen,' zei hij. 'Ik moet zeggen dat ik het hier het afgelopen jaar niet bepaald lollig heb gevonden.' Maar hij keek toch wat vrolijker nu. Hij genoot van haar gezelschap en dat was duidelijk te merken.

'Waar kom jij vandaan?' Ze waren nu al bijna vrienden. Ze waren al uren bij elkaar, en hier, in dit oorlogsgebied, had dat iets heel speciaals. Alles was hier anders. Sneller, persoonlijker, intenser. Het hinderde niet als je dingen vroeg die je thuis nooit zou vragen, om contact te maken op een manier die je thuis niet zou durven.

'Pennsylvania,' antwoordde ze peinzend.

'En hoe vond je het daar?'

‘Niet zo prettig. We waren straatarm. Het enige wat ik wilde was daar zo snel mogelijk weggaan, en dat heb ik ook gedaan, meteen toen ik mijn diploma had.’

Hij glimlachte. Het was haast niet voor te stellen dat zij straatarm was, en in een of ander gat in de provincie woonde.

‘En jij? Waar kom jij vandaan, luitenant?’

‘Ward. Of ben je mijn naam alweer vergeten?’ Ze bloosde toen hij haar plaagde. ‘Ik ben opgegroeid in Los Angeles.’ Hij had blijkbaar geen zin om daar verder nog iets aan toe te voegen, al begreep ze niet precies waarom.

‘En ben je van plan om daar weer heen te gaan? Als dit voorbij is?’ Ze had een hekel aan het woord ‘oorlog’, en dat gold inmiddels ook voor hem. De oorlog had hem al te veel gekost, had wonden veroorzaakt die nooit meer zouden genezen, al waren dat geen wonden die je kon zien. Maar instinctief begreep ze dat wel.

‘Ja. Ik denk het wel.’

‘Wonen je ouders daar?’ Ze was nieuwsgierig naar hem, naar deze cynische, knappe jonge vent, die geheimen leek te hebben die hij niet wilde onthullen, terwijl ze daar achter hun stampot zaten in de felverlichte kantine in Guadalcanal. Er hingen dikke verduisteringsgordijnen voor de ramen, zodat het leek alsof er helemaal geen ramen waren. Daar waren ze allebei wel aan gewend.

‘Mijn ouders zijn dood.’ Hij keek haar aan met een blik die ineens iets leegs had. Dat woord had hij de laatste tijd te vaak moeten uitspreken.

‘Wat erg voor je.’

‘We hadden niet zo’n hechte band.’ Maar toch... ze keek hem onderzoekend aan terwijl hij opstond. ‘Nog wat stampot of misschien een toetje? Ik heb gehoord dat er ergens een appeltaart verstopt is.’ Zijn ogen lachten en zij lachte met hem mee.

'Nee, bedankt. In dit soort jurken is helemaal geen plek voor appeltaart.' Ze keek naar de jurk van zilverlamé, en voor het eerst in uren deed hij hetzelfde. Hij begon er al aan te wennen dat ze er zo uitzag. Wel heel anders dan Kathy natuurlijk, in haar gesteven witte verpleegstersuniform.

Hij verdween en kwam even later terug met een bordje fruit en een groot glas ijshee. Dat was kostbaarder dan wijn, omdat het vrijwel onmogelijk was om hier ijs te maken. Maar hij had haar glas gevuld met kostbare ijsblokjes, en zij was al lang genoeg op tournee om te beseffen wat een zeldzaam geschenk dit was. Ze genoot van elke slok van de koele drank. Zo nu en dan kwamen er wat mannen de kantine binnen die haar nieuwsgierig bekeken. Maar dat scheen ze niet erg te vinden. Ze was er natuurlijk aan gewend. Ze glimlachte vriendelijk naar hen, maar richtte dan haar blik weer op Ward. Ze moest een gaap onderdrukken, waar hij quasi-beledigd door was en spottend zijn hoofd over schudde. Hij plaagde haar veel, en hij had iets heel grappigs. En tegelijkertijd iets verdrietigs.

'Opvallend dat vrouwen altijd beginnen te gapen als ik met hen praat. Ik ben kennelijk erg slaapverwekkend.' Ze lachte en nam nog een slokje ijshee.

'Als jij vanmorgen om vier uur was opgestaan, zou je nu ook zitten te gapen. Of mogen officieren hier de hele ochtend in bed blijven liggen?' Ze wist natuurlijk wel dat dat niet zo was, maar ze vond het leuk om hem terug te plagen omdat de soms wat treurige blik in zijn ogen daardoor verdween en ze het gevoel had dat dat goed voor hem was. Ineens keek hij haar met een onderzoekende blik aan.

'Waarom doe je dit eigenlijk, Faye?' Hij durfde haar nu bij haar voornaam te noemen. Het voelde heel vertrouwd om die uit te spreken en ze scheen het niet erg te vinden. Ze zei er in elk geval niets van.

'Ik weet niet, omdat ik er behoefte aan heb denk ik... om

iets terug te doen voor al het goede dat me is overkomen. Ik heb nooit het gevoel gehad dat ik dat verdien. Je moet in het leven betalen voor wat je krijgt.' Dit was precies wat Kathy gezegd zou kunnen hebben. De tranen sprongen hem bijna in de ogen. Hij had zelf nooit het gevoel dat hij iets moest terugdoen als hij geluk had. Niet dat hij dat nog had, geluk. Niet meer sinds...

'Waarom denken vrouwen altijd dat ze iets moeten terugdoen?'

'Hoezo, dat gevoel hebben mannen toch ook wel? Heb jij niet de neiging om ook iets voor je medemens te doen als jou iets goeds is overkomen?'

Hij keek haar aan met een blik die zo hard was als steen. 'Mij is al heel lang niks goeds meer overkomen. Niet sinds ik hier zit in ieder geval.'

'Maar je leeft toch nog, Ward?' Haar stem klonk zacht, maar haar ogen boorden zich een weg naar binnen.

'Alsof dat genoeg is.'

'Ja toch? Op een plek als deze is dat wel iets waar je dankbaar voor mag zijn, lijkt me. Kijk maar om je heen: kijk maar naar die jongens die gewond en verminkt raken, de jongens die nooit meer naar huis gaan.' De toon waarop ze dit zei, raakte hem diep vanbinnen en voor het eerst in maanden moest hij bijna huilen.

'Ik doe juist mijn best om daar zo weinig mogelijk op te letten.'

'Misschien zou je dat juist wel moeten doen. Misschien ben je dan toch blij dat je leeft.' Ze wilde hem aanraken, om hem te troosten. Ze vroeg zich af wat er met hem aan de hand was. Hij stond met trage bewegingen op.

'Het kan me geen moer meer schelen, Faye. Of ik nu blijf leven of doodga, dat kan mij niets schelen, dat kan niemand iets schelen.'

‘Wat afschuwelijk om zoiets te zeggen!’ Ze keek geschokt en bijna gekwetst. ‘Hoe kun je in godsnaam zoiets zeggen?’

Hij keek haar lange tijd aan en zei tegen zichzelf dat hij verder niets meer moest zeggen, en hoopte ineens dat ze nu zou weggaan. Maar ze bleef maar zitten en was kennelijk niet van plan om dat te doen. Ineens kon het hem niks meer schelen aan wie hij het vertelde. Wat maakte het nu nog uit? ‘Ik ben een halfjaar geleden getrouwd met een verpleegster uit het leger en twee maanden later is ze omgekomen door een rottige Japanse bom. Dan is het verdomd moeilijk om nog positief te blijven, begrijp je?’

Ze zat bevroren in haar stoel. Toen knikte ze langzaam. Dus dat was het. Dat was het verdriet dat ze in zijn ogen zag. Ze vroeg zich af of hij altijd zo zou blijven of dat hij weer tot leven zou komen. Op een dag. Misschien. ‘Wat afschuwelijk, Ward.’ Wat moest ze anders zeggen? Er waren zoveel van dit soort verhalen, sommige nog erger. Maar dat was geen troost voor hem.

‘Wat afschuwelijk.’ Hij glimlachte flauwtjes. Het was onzin om vervelend te doen tegen haar. Alsof zij er iets aan kon doen. Wat was ze trouwens anders dan Kathy. Kathy was een gewone, wat stille vrouw, op wie hij tot over z’n oren verliefd was geweest. Terwijl deze vrouw juist een en al schoonheid en schittering was, werelds tot in de toppen van haar keurig gemanicuurde nagels. ‘Sorry. Ik had het je niet willen vertellen. Er zijn hier duizenden van zulke verhalen.’ Dat wist ze, en ze had er al heel wat gehoord, wat het trouwens niet gemakkelijker maakte om naar te luisteren. Ze vond het afschuwelijk voor hem. Terwijl ze langzaam terugliepen naar de jeep, was ze blij dat ze niet met de commandant was gaan eten. Dat zei ze tegen hem. Hij keek haar aan met dat stille halve glimlachje van hem, een lach die ze erg aantrekkelijk vond, aantrekkelijker dan ze de laatste twee jaar in Hollywood had gezien.

‘Heel aardig dat je dat zegt.’

Ze wilde even zijn arm vastpakken, maar dat durfde ze niet. Ze was niet alleen Faye Price, de beroemde actrice; ze was er zelf ook nog. ‘Ik meen het, Ward.’

‘Waarom? Je hoeft geen medelijden met me te hebben, Faye. Ik ben een grote jongen, ik kan heus wel voor mezelf zorgen. Dat heb ik al zo lang gedaan.’ Maar ze zag meer dan dat in hem. Ze zag wat Kathy had gezien, en meer nog. Ze wist hoe vreselijk veel verdriet hij moest hebben, hoe eenzaam hij moest zijn, en hoe geschokt door de dood van die verpleegster, zijn vrouw... Het was twee maanden na hun huwelijk gebeurd, op de dag af, maar hij vertelde Faye niet de gruwelijke details. Zwijgend reden ze naar de tent die voor Faye in orde was gemaakt. ‘Toch vind ik het nog steeds ontzettend aardig van je om hier voor de jongens te komen zingen.’

‘Dank je.’

Ze waren er en hij stopte. Ze zaten elkaar nog een tijdje aan te kijken. Ze hadden allebei nog veel te zeggen, maar konden het niet. Waar zouden ze moeten beginnen? Hij had jaren geleden gelezen over haar verhouding met Gable, en hij vroeg zich af of ze nog steeds iets met hem had. En zij vroeg zich af hoe lang hij zou treuren om de verpleegster van wie hij had gehouden.

‘Bedankt voor het eten.’ Ze zei het met een verlegen glimlach. Hij deed het autoportier voor haar open.

‘Ik zei het je toch, het is net als vroeger na een schoolfeest.’

‘De volgende keer neem ik het ontbijt.’

Ze zaten nu weer grapjes te maken, wat het enige was wat hen goed af scheen te gaan, maar toen hij met haar meeliep naar haar tent en de flap voor haar openhield, was er ook nog iets anders te zien in zijn ogen: iets dieps en levendigs wat er een paar uur eerder nog niet was geweest.

‘Het spijt me dat ik je dat allemaal heb verteld. Ik wilde je

niet met mijn problemen opzadelen.' Hij stak zijn hand uit en legde die even op haar arm. Ze keek naar hem op.

'Waarom niet, Ward? Wat zou daar mis mee zijn? Heb je verder wel iemand om mee te praten hier?'

'Nee, we praten nooit over zulke dingen.' Hij haalde zijn schouders op. 'Wat valt er verder ook over te zeggen.' En ineens sprongen de tranen waar hij zich zo dapper tegen had verzet hem toch nog in de ogen. Hij draaide zich om, maar ze greep hem bij zijn arm vast en trok hem terug.

'Het geeft niet, Ward, het geeft niet.' En voordat ze het wist, hield ze hem stevig vast en stonden ze allebei te huilen: hij om zijn dode vrouw en zij om een meisje dat ze nooit had gekend, en om de duizenden mannen die waren gesneuveld en nog zouden sneuvelen als zij alweer naar huis was. Ze huilden om de pijn en het verdriet en de ellende waar hier geen ontkomen aan was. Hij keek naar haar en streelde met zijn hand over haar zijdezachte haar. Ze was de mooiste vrouw die hij ooit had gezien en het viel hem ineens op dat hij zich er niet eens schuldig over voelde dat hij dat dacht. Misschien zou Kathy het wel begrijpen. En het deed er ook helemaal niet toe, want ze zouden elkaar toch nooit meer terugzien. Hij zou haar nooit meer vasthouden, nooit meer aanraken. Hij beseftte dat, en hij verlangde er ineens vurig naar om met haar naar bed te gaan. Nu meteen. Voordat hij stierf, of zij, of voordat de vonk zou doven die ze allebei zo duidelijk voelden.

Ze ging op de enige stoel zitten die in de tent stond en keek naar hem op. Hij ging op haar slaapzak zitten en ze hielden zwiingend elkaars hand vast, met een wereld van diepgevoelde maar onuitgesproken woorden tussen hen in, terwijl buiten de jungle brullend tot levend kwam.

'Ik zal je nooit vergeten, Faye Price. Ik hoop dat je dat weet.'

'Ik zal jou ook niet vergeten. Ik zal aan je denken. En ik hoop dat het goed met je zal gaan.' Dat geloofde hij wel, dat

ze dat zou doen. Zo'n meisje was ze wel, ondanks alle roem en glamour en de zilverlamé jurk. Ze noemde dat 'haar kostuum', en meer was het ook niet voor haar. Dat was juist het mooie aan haar.

'Misschien kom ik je wel een keer opzoeken in de studio als ik weer thuis ben.'

'Doe dat maar, Ward Thayer.' Haar stem klonk kalm en zelfverzekerd, en haar ogen waren nog steeds mooi, ook al had ze gehuild.

'Laat je mij er dan uitgooien?' Hij leek nogal geamuseerd door dat idee, maar ze keek hem geschokt aan.

'Nee, natuurlijk niet!'

'Misschien doe ik het echt wel, hoor.'

'Leuk!' Ze lachte weer naar hem. Ineens zag hij hoe moe ze was. Ze had al zoveel van zichzelf gegeven die avond. Aan de andere jongens, aan hem. En het was al vier uur geweest. Over minder dan twee uur moest ze weer opstaan, en vertrekken naar de volgende show. Ze werkte nu al maanden aan één stuk door. De tournee duurde al twee maanden en daarvoor had ze zonder één vrije dag drie maanden aan haar tot nu toe grootste film gewerkt. Als ze weer terugkwam, ging ze meteen verder met haar volgende film. Ze was een grote ster en ze had een geweldige carrière, maar dat was nu even niet zo belangrijk. Hier was ze gewoon een leuke meid met een groot hart. Als hij wat meer tijd had, zou hij best verliefd op haar kunnen worden.

Hij ging staan, een beetje spijtig, en pakte haar hand vast en bracht die naar zijn lippen. 'Bedankt, Faye... als ik je nooit meer zie: bedankt voor deze avond.'

Ze liet haar vingers heel lang in de zijne en bleef hem lang aankijken. 'We zien elkaar nog wel eens terug.' Hij was daar niet zo zeker van, maar hij wilde dat wel graag geloven. Ineens werd het hem te veel en moest hij iets luchthartigs zeggen. 'Dat zeg je vast tegen alle mannen.'

Ze lachte en ging staan. Hij liep naar de ingang van de tent. 'Je bent me er een, Ward Thayer.'

Hij draaide zich om en keek over zijn schouder naar haar. 'Je mag er zelf ook wel zijn, mevrouw Price.' Ze was nu Faye voor hem, en hij vond het moeilijk om te beseffen wie ze echt was: Faye Price, de wereldberoemde filmster, actrice, zangeres... Nu, vanavond, was ze gewoon Faye voor hem. Hij keek weer ernstig. 'Zie ik je nog voordat je weggaat?' Ineens vond hij dat heel belangrijk, en dat gold ook voor haar, meer dan hij dacht. Ze wilde hem ook nog zien voordat ze wegging.

'Misschien kunnen we morgenochtend voor de drukte nog even samen een kopje koffie drinken.' Ze wist dat de bandleden waarschijnlijk de hele nacht op waren gebleven en lol hadden gemaakt met de soldaten, of, waarschijnlijker nog, met de verpleegsters. Dat ging overal zo, waar ze maar kwamen. Ze moesten stoom afblazen en dat begreep ze heel goed. De kater kwam de volgende dag wel, als ze weer moesten vertrekken en het een krankzinnige toestand was voordat alles was ingepakt en op het vliegtuig naar de volgende basis was gezet. Zo ging het bijna iedere dag. Als ze eenmaal in het vliegtuig zaten, sliepen ze tot ze er waren, en dan begon alles weer van voren af aan. Ze zou morgen dus een hoop te doen hebben, maar misschien had ze toch nog even tijd voor hem. 'Goed, dan zie ik je wel.'

'Ik zal er zijn.'

Maar toen ze de volgende ochtend om zeven uur in de officiersmess kwam, was hij er niet. Hij moest bij de commandant komen, die hem zeker tot negen uur bezighield. Pas tegen negenen kwam Ward bij het vliegtuig, waar Faye samen met de anderen stond te wachten tot ze konden instappen. Hij zag tot zijn genoegen een lichte paniek in haar ogen toen hij kwam aanrijden in zijn jeep en uitstapte om nog even met haar te praten.

‘Sorry, Faye, maar de commandant...’ Hij was niet verstaanbaar door het gebrul van de motoren en het geschreeuw van de stagemanager tegen de andere leden van de groep.

‘Geeft niet...’ Ze glimlachte met haar stralende lach, maar hij kon zien dat ze moe was. Ze kon niet langer dan twee uur geslapen hebben; hij had zelf maar een uur geslapen, maar hij was eraan gewend. Ze droeg een felrood pakje en sandalen met plateauzolen, waar hij een beetje om moest lachen. De laatste mode voor Guadalcanal... Plotseling zag hij Kathy’s gezicht voor zijn geestesoog verschijnen en kwam de oude pijn weer terug. Hij keek Faye aan. In de verte riep iemand haar naam. ‘Ik moet gaan...’

Hij pakte haar hand vast en kneep er hard in. Hij wilde haar op haar mond kussen, maar dat durfde hij niet. ‘Ik zie je in de filmstudio!’

‘Wat?’ Ze keek verward. Ze had op haar tournee al veel officieren meegemaakt, maar niemand deed haar zoveel als deze man.

‘Ik zei: ik zie je in de filmstudio!’

Ze lachte naar hem en vroeg zich ineens af of ze hem ooit nog zou terugzien. ‘Pas goed op jezelf!’

‘Tuurlijk.’ Al was dat geen garantie hier. Voor niemand. Zelfs voor haar niet. Haar vliegtuig zou op weg naar de volgende stop kunnen worden neergeschoten. Dat wist iedereen, iedereen nam het risico, totdat er een dierbare omkwam, een vriend, een kamergenoot, een vriendin. Kathy... Hij duwde dat beeld weer uit zijn hoofd weg. ‘Pas jij ook goed op jezelf.’ Wat moest je eigenlijk zeggen tegen zo’n vrouw? ‘Veel geluk.’ Dat had ze niet nodig, daar had ze al genoeg van. Toch? Hij vroeg zich af of er een man in haar leven was, maar het was te laat om dat nu nog te vragen. Ze liep al met de anderen mee. Ze wuifde nog even naar hem. De commandant was ook gekomen om nog even te bedanken. Ward zag dat ze hem de

hand schudde. Toen liep ze het vliegtuigtrapje op, stond nog even in de deuropening, zwaaide naar hem, en was verdwenen, waarschijnlijk voorgoed. Hij zou haar nooit meer terugzien, en Faye dacht hetzelfde over hem. Terwijl ze vanuit het vliegtuig naar hem keek, vroeg ze zich af waarom hij zoveel indruk op haar had gemaakt. Misschien werd het tijd om naar huis te gaan. Als ze zich al aangetrokken begon te voelen tot de mannen die ze onderweg ontmoette... Maar dat was het niet, het was iets anders aan hem, het was iets wat ze nog nooit eerder had meegemaakt. Maar zulke gevoelens kon ze zich nu niet veroorloven. Hij was een vreemde voor haar, zei ze tegen zichzelf, en zij moest door met haar eigen leven. Een leven waar hij geen rol in speelde. Hij vocht in de oorlog. En ze had al oorlog genoeg in haar eigen leven... op tournee, in Hollywood. Vaarwel, Ward Thayer, fluisterde ze zacht. Ze leunde achterover en sloot haar ogen terwijl het vliegtuig wegvloog. Maar zijn gezicht en die diepblauwe ogen bleven haar nog weken achtervolgen. Het duurde maanden voordat ze hem eindelijk was vergeten.